

[Dorte Bennedsen]

I stedet ser vi i dag hendes egen løsning på de problemer, vi har i klagesystemet. Det er en enkel løsning. Hun afskaffer i vidt omfang retten til at klage. Fremover skal borgerne og de folkelige organisationer ikke kunne klage i sager, der har, som det hedder, mindre miljømæssig betydning eller drejer sig om lokale forhold. Der gives ikke noget svar på, hvem det er, der skal bestemme, om en sag kun har mindre miljømæssig betydning, eller om den kun vedrører helt lokale forhold.

Dertil kommer, at det jo netop er i den slags sager, mennesker får myndighedernes afgørelser helt ind på livet – det vedrører deres hverdag – og i disse sager vil den radikale miljøminister altså fratage borgerne, de lokale erhvervs- og miljøinteresser osv. deres demokratiske ret til at få afprøvet en afgørelses rigtighed.

Havde ministeren lyttet til debatten sidste vinter og sidste forår, den debat, hun selv satte i gang, kunne hun have hørt, at der var åbenhed over for at ændre klagesystemet, men absolut uvilje mod at fratage borgerne deres rodfæstede retssikkerhed. Og havde hun så oven i købet handlet efter det, hun hørte, havde hun undgået at begå den folkelige brøler, hun nu står fadder til, med afskaffelse af klageadgangen.

På den baggrund kan fru Marianne Jelved næppe undre sig over, at vi andre er meget skeptiske med hensyn til, om den høring, som nu går på, overhovedet vil sætte sig væsentlige spor i den lovpakke, som regeringen har bebudet.

Jeg må slutte med at spørge fru Marianne Jelved – og for den sags skyld da også ministeren – om det virkelig er god radikal tradition at centralisere magten i ministeriet og fratage borgerne og organisationerne retten til at få prøvet afgørelser truffet af myndighederne.

Ministeren holder tit – og, har jeg indtryk af, også gerne – taler om, at miljøets redning, en bæredygtig udvikling, forudsætter et folkeligt engagement og en indsats af den enkelte. Er lovpakkens centralisering virkelig ministerens og det radikale partis opskrift på, hvordan man styrker dette folkelige engagement? Hvis det er tilfældet, tror jeg, der er mange gode radikale forgængere, som i dag vender sig i deres grave.

Anna-Marie Hansen (S):

Arbejdsløsheden er den største trussel mod

menneskers sundhed og trivsel, og derfor er det helt klart, at arbejdsløshedsproblemet skal løses. Social retfærdighed er en forudsætning for menneskers sundhed og trivsel. Derfor undrer det mig, at et så stort og vigtigt område som sundhedsvæsenets omstilling og funktion ikke er levnet megen plads i statsministerens åbningstale og for øvrigt heller ikke ret megen plads i ordførertalerne i dag ud over nogle spredte bemærkninger.

Men i den skriftlige del af statsministerens redegørelse er der en kortfattet omtale af de lovforslag, som regeringen vil fremsætte. Hvad angår sundhedsområdet, ser vi forslag til lov om det offentlige sundhedsvæsen. Og det er jo vigtigt, fordi netop så mange af de beslutninger, der bliver truffet i dag, vil gribe ind i sundhedsvæsenets funktion. Vi kan bare se de mange beslutninger, der skal tages her i Folketinget om livets begyndelse og afslutning.

Jeg vil gerne rose for initiativet til en samlet sundhedslovgivning. Men når det er sagt, er der ikke ret meget mere ros, for forslaget til sundhedslovgivningen svarer faktisk ikke til det, mange mennesker måtte kunne forvente efter regeringens udgivelse af glansfulde bøger om »Sundhed for alle år 2000« og efter regeringens forebyggelsesprogram.

I sundhedsloven mangler simpelt hen nogle visioner for fremtiden. Jeg ser forslaget til sundhedslov som en blanding af ideologiske fremstød og opgavebeskrivelser. De glansfulde bøger om sundhed, vi har set, kan næsten virke som det rene blændværk. Hvor bliver den megen tale om sundhedsfremme og forebyggelse af i forslaget til sundhedsloven? Jeg håber, at det når at komme med.

Vi har en sundhedsminister, og vi har et sundhedsministerium. Vi kunne godt gøre meget for at udvikle det område, men hvor bliver det af? Hvor findes regeringens overordnede sundhedspolitik? Med regeringens tilslutning til WHO-strategien var der virkelig mange, der troede, at der nu var lagt en overordnet linje i sundhedsvæsenet.

Udviklingen rundt om i landet viser, hvordan man har taget strategien dér alvorligt og er i gang med store, spændende opgaver med henblik på sundhedsfremme og forebyggelse.

Intentionerne i WHO-strategien ser vi meget gennem den udvikling, der sker på ældreområdet.